

Cabasse MC40 Minorca

Podrobnosti

Autor: [Daniel Březina](#)

Kategorie: [Reposoustavy regálové](#)

17. únor 2015

- [20 - 25 000 Kč](#)
- [Reposoustavy regálové](#)
- [Cabasse](#)

Francouzská společnost, nesoucí jméno Georgese Cabasse, staví prý na téměř třech stoletích, během kterých rodina houslařů vyrostla do rodiny, produkující velké spektrum velmi zajímavých reposoustav. My jsme měli nedávno možnost osahat si model Minorca, nejmenšího zástupce série MC40, v níž už spatřujete charakteristické prvky Cabasse, byť stále ještě na rozdíl od kulatých vrcholných modelů uzavřené v konzervativně navržené ozvučnici.

[Cabasse MC40 Minorca](#) vypadají hezky, byť jejich tvarům trochu schází onen francouzský šmrnc, který činí tak výjimečným třeba model Pacific 3SA, o velkých koulích L'Ocean ani nemluvě. Jde v podstatě o klasickou pravoúhlou ozvučnici s nadprůměrnými rozměry 40 x 23 x 28 cm a váhou spíše průměrných 8,5 kg. Pouze mírně vypouklé bočnice oživují ten nejklassičtější možný tvar.

Přesto jsou MC40 Minorca opticky velice výrazné. Může za to mimo jiné hodně hluboký, pěkně provedený lak. Ten je v dané cenové kategorii ne úplně obvyklým zbožím a rozhodně působí dostatečně hodnotně, byť zpracování vrcholných high endových klavírních laků nedosahuje. Optickou nezaměnitelnost má ovšem na svědomí také dvojice reproduktorů, zabírající téměř úplně celou čelní stěnu ozvučnice z MDF desek.

U horní hrany reprosoustav zepředu najdete kovový prvek s logem výrobce, pod ním koaxiální stredovýškový reproduktor BC10 s výrazným tvarem a robustním rámečkem, ještě pod ním naopak zapuštěný basový reproduktor 17MD18LB1, který najdete v mnoha modelech Cabasse. Pro oba je charakteristické černobílé provedení, zvláště působivé na bíle lakované ozvučnici.

Na zadní straně najdeme poměrně úzký plastický bassreflexový nátrubek zhruba ve výšce tweeteru, ve spodní polovině pak velkou lesklou kovovou plaketu, kde krom loga výrobce najdete jediný pár robustních reproduktorových terminálů.

Basový měnič má membránu o průměru 17 cm, vyrobena je pak z materiálu Duocell. To je variace na známý Rohacell a Cabasse tento materiál poprvé uvedl již v osmdesátých letech minulého století. Membrána má ve své ploše rozdílnou tloušťku, čímž dosahuje ideálního tlumení. Měkký závěs pak dovoluje provést velký výkmit.

Koaxiální středo-výškový reproduktor BC10 je součástí konceptu SCS (Spatially Coherent System), určeného pro maximální přiblížení ideálu bodového zdroje zvuku. O středy se stará konvexní kruhová membrána, z jejíhož středu poměrně významně vystupuje mělký hornový zvukovod, v jehož středu je měkká látková kopulka tweeteru. Je to atypické řešení koaxiálního reproduktoru, které by mělo eliminovat nevýhody „zapadlého“ měniče.

Tři měniče tvoří tři plnohodnotná pásma s přechody na úrovni 900 a 3 200 Hz. Ačkoliv jsou MC40 Minorca spíše již velké regálové reprosoustavy, mají poměrně konzervativně udaný pracovní frekvenční rozsah – 69 – 23 000 Hz (bez udané tolerance) jim ovšem bez diskuse věříme. Konkurence nicméně z podobných rozměrů dokáže vydolovat o 10 a možná i více Hz více směrem

do basové části spektra. Jmenovitá impedance je stanovena na 8 Ohm, byť propad na úroveň 3,3 Ohmu by je měl pasovat spíše do role čtyřhmových reprosoustav. S citlivostí 89 dB se pak nemusíte nijak zvlášť omezovat ve volbě doprovodné elektroniky.

[Cabasse MC40 Minorca](#) jsme poslouchali kromě obligátní sestavy [Naim Nait XS](#) / Naim CD5si také na setu [Yamaha A-S2100](#) / CD-S2100, stejně jako na T+A AMP8 / DAC8, nebo třeba [Marantz PM8005](#) / NA8005. Kvalitu napájení zajišťoval [IsoTek EVO3 Sigmas](#). Porovnávali jsme s [Harbeth Monitor 30](#), Xavian Bonbonus nebo [Yamaha NS-F901](#) a to za pomoci kabelů KrautWire, Kubala Sosna, Vincent, Eagle Cable, [Monster Cable](#), ProAc či Quad, Naim a TelluriumQ.

Když začal Alan Parsons svou „Mr. Time“ („Try anything once“ | 1993 | Arista | 07822-18744-2), bylo cítit, že linka baskytary skutečně nejde úplně do plné hloubky, že vysoké číslo, které Cabasse udává, skutečně spíše sedí. Objem basu je také spíše průměrný, dojmu ale dobře pomůže hutněji, plněji hrající elektronika. Přesto má baskytarová linka šňavu a energii; potřebuje k tomu však poměrně autoritativní zesilovač, který nenechá basy „roztékat“.

Střední pásmo je pocitově dominantní, velice pěkně otevřené a prokreslené. Hlas Bobbyho McFerrina v „Another Night in Tunisia“ („The Story of Jazz“ | 2000 | EMI | 724357607223) je bohatý a vřelý, hudební celek pak měkký a hladký. MC40 Minorca nedávají detaily najevo nijak okázale, slušné rozlišení ale mají. Umí také vyplnit zvukem i velký prostor, byť přeci jenom nástroje i hlasy zvětšují a Bobby McFerrin tak působí tak trochu jako čtyřmetrový obr. Jeho charakteristický hlas se ale poslouchá velice příjemně a lehce.

Překvapilo nás, jak živé a bohaté jsou pak nejvyšší frekvence – například vibrafon v „Concorde“ od Modern Jazz Quartet (2008 | Prestige | 088807230530), nebo cinkutí malého činelu zůstávají v prostoru dlouho, dozívají jemně a jistě a přitom jsou pronikavé, výrazně a energické. Asi by se dalo říct, že jsou nacinkané a bujaré. Není to ale nijak nepříjemné či agresivní, naopak se [Cabasse MC40 Minorca](#) díky tomu velmi hezky a příjemně poslouchají. Celkovou jemnost podtrhuje ještě měkký kontrabas, kterému sice schází onen finální impuls, ale nepůsobí ploše.

Měkký, houpavý zvuk Cabasse má také velmi slušnou dynamiku, alespoň kontextu regálových reproduktorů této třídy. I zde je ovšem zásadním předpokladem autoritativní elektronika s nadstandardní kontrolou. A možná také alespoň střední hlasitost – potíchu nebyla Orffova „O Fortuna“ („Carmina Burana“ | 1984 | Decca | 411 702-2) tak působivá, ale s přibývajícím hlasitostí se reprosoustavy rychle otevírají a zvuk se prohlubuje, právě někde kolem středů z reproduktorů začíná proudit již velmi slušná energie. Náhlá vzednutí orchestru pak ustojí MC40 Minorca velmi slušně, snaží se seč mohou. Trochu je tu však cítit absence spodku, který by všemu dodal ještě výrazně větší grády.

Detaily jsou v podání [Cabasse MC40 Minorca](#) spíše rozpuštěné v hudebním celku a musíte se trochu soustředit, abyste se k nim propracovali, málo jich ale není. Trochu sytější, plné a šťavnaté středo-výškové pásmo ale není vysloveně transparentní, tudíž se na vás detaily nehrnou, spíše poklidně vyplývají. „Gone Gone Gone“ dvojice Plant / Krauss („Raising Sand“ | 2007 | Decca | 475 9382) plně odpovídá nárokům dané cenové třídy, na vrub reprosoustav nelze připsat nic negativního, byť neoslavný, uvolněný, neefektní přednes vyžaduje čas a chuť poslouchat.

Velice dobře koaxiální středo-výšková sekce zvládá vykreslit prostor zvukové scény. Kapela The Paperboys ve své „Waiting“ („Closer to the Music vol. 3“ | 2009 | Stockfish Records | STR 357.4009.2) byla pěkně rozestoupena jak v pravolevém, tak předozadním směru. Prostor jde dokonce poměrně výrazně směrem za reprosoustavy a vše je pěkně přehledné, byť omezené zleva a zprava hmotou reprosoustav. I zde vše působilo spojitě a relaxovaně.

Poměrně velké a ještě dobře zaplatitelné regálové reprosoustavy [Cabasse MC40 Minorca](#) mají své kouzlo, které vám však darují jen oplátkou za nadprůměrnou péči. Zaprvé po nich nesmíte chtít ty nejnižší oktávy, dokonce i na svou velikost mají basu méně. Za druhé je musíte připojit na dostatečně autoritativní zesilovač s dostatečnou proudovou rezervou. Pokud jim vyjdete vstříc, odmění se vám stým, hebkým, hladkým a velice příjemným přednesem, pěkným prostorem a celkovou pohodou a muzikálností. Hrají sice tak trochu „hezky“ a líbivě, my na tom ale neshledáváme v zásadě nic špatného – minimálně se poslouchají snadno a neúnavně a je vlastně jedno, co si přes ně pouštíte.

Kč 21 990,-

KLADY

- + plný, měkký, vysloveně „hezký“ zvuk
- + jsou opticky výrazné, ale pěkně zpracované
- + velmi hezké středy
- + pěkné podání prostoru

ZÁPORY

- potřebují nadprůměrně dobře kontrolující elektroniku